

(၁၅)အုပ်မြောက် အထူးထုတ်

မင်းတရား

THE VILLAGE BO

Strange Love Romance Story

အပြုံးရွာ

(နိဒါန်း)

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀ ခန့်က နိုင်ငံငယ်လေးတစ်ခုတွင် ထူးဆန်းသော ရွာတစ်ရွာ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုရွာလေး၏ အမည်မှာ “အပြုံးရွာ” ဖြစ်၏။ သို့သော် . . .

ထိုရွာကလေးသည် ယခုအချိန်တွင်မူ မှည့်ထားသောအမည်နှင့် လုံးဝမတတ်သက်၊ မအပ်စပ်လှတော့ပေ . . .။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုရွာကလေးရှိ လူသားအားလုံးတို့တွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၅၀ ခန့်မှစ၍ အပြုံး/အရယ်တို့ ပျောက်ဆုံးကုန်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

*

(၁)

အပြုံးရွာ . . .။

အပြုံးရွာကလေးသည် လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၅၀ ကျော်က အလွန်ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းလှ သော ရွာလေးတစ်ရွာဖြစ်သည်။ ရွာသူရွာသားအားလုံးတို့သည် ရွာအမည်နှင့် လိုက်ဖက်လှအောင် ပင်

အပြုံးအရယ်များကြပြီး မျက်နှာထား ချိုကြည်ကြ၏။

လူနေမှုစရိုက်ကလည်း အင်မတန် ပွင့်လင်းရိုးရှင်းကြပါသည်။

အနှစ်ဆိုရသော် အပြုံးရွာကလေးရှိ လူသားအားလုံးတို့သည် စိတ်သဘောထား ဖြူစင်ကြသည်။ ရိုးသားကူညီတတ် ကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမာမာပင် မပြောတတ်။ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှုဆိုတာကိုတော့ ကြားပင်ကြားဖူးကြခြင်း မရှိ။

စီးပွားရေးအခြေအနေဘက်တွင်လည်း ထိုရွာကလေးက စိုပြည်ပါ၏။ အသီးအနှံပေါများ သည်။ ဈေးသည်ဈေးဝယ်များနှင့်အင်မတန် စည်ကားလှသော ရွာလေးတစ်ရွာအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားလှ၏။

သို့သော် . . . အပြုံးရွာကလေး၏ ဂုဏ်သတင်းကျော်ကြားမှုတို့သည် လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၅၀ မှစ၍ တစ်စတစ်စ တိမ်ကောပပျောက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေ၏။

ယခုမူ အပြုံးရွာကလေးသည် . . .။

*

(၂)

ယခုမူ အပြုံးရွာကလေးသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၅၀ ခန့်က အပြုံးရွာကလေးနှင့် မည်သို့မျှ ဆက်စပ်၍ မရနိုင်တော့လောက်အောင် ခြားနားမှုပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ရွာကလေးသည် ပျော်စရာ မရှိတော့လောက်အောင်ကို ခြောက်သွေ့ပျက်ပြားလာခဲ့၏။ အသီးအနှံများလည်း ပေါပေါများများမထွက်တော့သလို လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးတို့သည်လည်း တစ်ချိန်ကလို လှိုက်လှဲပျူငှာမှုတွေ မရှိတော့ချေ။

ရွာကလေးရှိ လူအားလုံးတို့၏ စိတ်ထဲတွင် စိုးရွံ့ကြောင့်ကြမှု၊
မယုံသင်္ကာဖြစ်မှု၊ အလိုလောဘ အတ္တစိတ်တို့သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်
သိသိသာသာကြီး စိုးမိုးလာခဲ့ကြ၏။

တခြား မဆိုထားနှင့် . . .။ သားအဖချင်း၊ လင်မယားချင်း၊
ဆွေမျိုးသားချင်း အချင်းချင်းတို့ပင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ယုံကြည်မှု၊ မေတ္တာတရား၊
ကိုယ်ချင်းစာမှုတို့ကို မရှိကြတော့ချေ။

ပရဟိတစိတ်ဓာတ်ဆိုသည်ကတော့ ဟိုးအဝေးဆုံးမှာပင်ဖြစ်နေလေပြီ .
. .။

တစ်ချိန်တုန်းက ခိုက်ရန်ပွားမှုဆိုသည့် စကားလုံးကို အဓိပ္ပာယ်ပင်
ကောင်းကောင်းနားမလည်ခဲ့ကြသည့် အပြိုးရွာကလေးတွင်
တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စိတ်၊ အတ္တစိတ်တို့ ကြီးထွားလာမှုကြောင့် မကြာခဏဆိုသလို
လူသတ်မှု၊ လူရိုက်မှု၊ အငြင်းပွားမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာနေ၏။

*

အဘယ်ကြောင့် . . .

“အပြိုးရွာ” ကလေးသည် ဤမျှလောက် ဆိုးဝါးစွာ
ပြောင်းလဲခြားနားသွားခဲ့ရသနည်း . . .။

လွန်လေပြီးသော သက္ကရာဇ် (၂၀၀၀) ခန့်က ကမ္ဘာပေါ်ရှိ

မထင်မရှားနိုင်ငံငယ်လေးတစ်ခု တွင် အပြုံးရွှာ၊ ကလေးမမွေးတဲ့ရွာ၊ ပြောင်းပြန်ရွာ . . . စသည်ဖြင့် ထူးဆန်းသောရွာများ ရှိခဲ့ဖူး၏။

ထိုနိုင်ငံငယ်လေးအတွင်းမှ ရွာအားလုံးတို့သည် ဒီမိုကရေစီစနစ်

မထွန်းကားခင် အချိန်ကတည်းကပင် ကိုယ်ပိုင်ရွာများ တည်ထောင်ပြီး ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ဖြင့် နေထိုင်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ရွာမှာပင် မွေးဖွေး . . . ၊ ကိုယ့်ရွာမှာပင် အရွယ်ရောက် . . . ၊ ကိုယ့်ရွာမှာပင် လုပ်ကိုင် . . . ၊ ကိုယ့်ရွာမှာပင် အိမ်ထောင်ကျ . . . ၊ ကိုယ့်ရွာမှာပင် အိုမင်း၊ ကိုယ့်ရွာမှာပင် သေဆုံးကြရ၏။

ထူးခြားသည်က ထိုနိုင်ငံငယ်လေးအတွင်းရှိ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးရ

ရွာအားလုံးတို့သည် နတ်ကိုသာ အလုံးစုံ ကိုးကွယ်ယုံကြည်အားထားကြသည်။

“Creater God of New Life”

ဘဝအသစ်တွေ၏ ဖန်ဆင်းရှင်ကို နတ်ဘုရားက စီစဉ်သည်ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ

မှတ်ယူထားခဲ့ကြ၏။ ရွာသူရွာသားများအားလုံးတို့သည် ခါပရီ (Khepri) အမည်ရှိ နတ်ကို ကိုးကွယ်ကြသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ခါပရီ (Khepri) သည် ချေးပိုးထိုးနတ်ကို ဆိုလိုထားခြင်းဖြစ်၏။

လွင်ပြင်ကျယ်တစ်ခုတွင် ခြောက်ပေခန့်မြင့်၍

လူကြီးတစ်ဖက်ခန့်ရှိသော ကျောက်တိုင်တစ်ခုပေါ်တွင် ချေးပိုးထိုးနတ်ရုပ်ပုံကို စနစ်တကျ ထုဆစ်ထား၏။ ရွာသူရွာသားတို့သည် မိမိတို့ အလိုရှိရာ ဆုတောင်းကို နတ်ရုပ်ရှိကျောက်တိုင်အား လက်ဝဲရစ် ၁၁ ပတ်ပတ်ပြီး ပူဇော်ဆုတောင်းကြရသည်။ ဆုတောင်းပြည့်သည်ဟုလည်း ယုံကြည်ကြသည်။

ခါပရီ (Khepri) နတ်ကို ကိုးကွယ်သော အပြုံးရွှာကလေးသည်

အစစအရာရာ ဝမ်းစည်ပင်ခဲ့ပါ၏။ တစ်နေ့သောအခါတွင်

အလွန်စုတ်ပဲ့ပေရေနေသော မိန်းတစ်ဦးသည် အပြုံးရွာကလေးသို့ ရုတ်တရက်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ရွာသူရွာသားများက ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားမှုအားဖြင့် လည်းကောင်း ကြည့်ရှုသုံးသပ်ပြီး ထိုလူစိမ်းမိန်းကို အရူးမ (စိတ်မနံ့သူ)၊ စုန်းမ (မှော်အတတ် တတ်မြောက်ထားသူ) စသဖြင့် အမျိုးမျိုး သတ်မှတ်ပြောဆိုထားကြ၏ ။

စိတ်ထားကောင်းမွန်သည့် အပြုံးရွာသူရွာများက လူစိမ်းမိန်းမကို အစားအသောက်၊ အဝတ်အထည်များ လာရောက်ပေးကမ်းရင်း စပ်စုဖြစ်ကြသည်။

“အစ်မကြီးက ဘယ်ကလာတာလဲဗျ”

“...”

လူစိမ်းမိန်းမကြီးက စိတ်မနံ့၍ ပဲလား မသိပါ။ ကောင်းကင်ကိုသာ လက်ညှိုးထိုးပြ၏ ။

“ဟာ ... ဒါဆို ခင်ဗျားက ကောင်းကင်က လာတယ်ဆိုတော့ နတ်သမီးလား”

လူစိမ်းမိန်းမကြီးက မဖြေပါ။

“နတ်သမီးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ ... ခင်ဗျားက စုန်းမကြီးဆိုရင် တော်သေးတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားက အရူးလား”

ထိုစကားကြောင့် ထိုမိန်းမကြီးက

လာရောက်ဝိုင်းဝန်းကျီစားစနောက်ကြသည့် အပြုံးရွာသူရွာသားများကို အနားရှိ ခဲများနှင့် လိုက်ပေါက်ပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဆဲဆိုလွှတ်၏ ။

ရွာသူရွာသားများကတော့ သဘောတကျ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေကြ၏ ။ နောက်တော့ ထိုလူစိမ်းမိန်းမကြီးသည် အပြုံးရွာသူရွာသားတို့၏ စနောက်စရာ

ဖြစ်လာခဲ့၏။

သည်လိုနှင့်ပင် . . .။

အပြိုးရွာကလေးသည် လည်းကောင်း . . .။

လူစိမ်းမိန်းမကြီးသည် လည်းကောင်း . . .။

ရွာသူရွာသားများသည် လည်းကောင်း၊ ရက်ပေါင်းများစွာ . . .

လပေါင်းများစွာတို့ကို အေးဆေးညင်သာစွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြ၏။

*

(၄)

တစ်နေ့သော် . . .။

အပြိုးရွာကလေးတွင် ပြဿနာတစ်ရပ်နှင့် ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။

ထိုပြဿနာမှာ လူစိမ်းမိန်းမထံမှ စတင်အစပျိုးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အကြောင်းအရင်းမှာ ထိုမိန်းမတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုမိန်းမ၏ ကိုယ်ဝန်သည် မည်သူနှင့် ရလာခဲ့သနည်း၊

အပြိုးရွာသားတစ်ယောက်၏ ပယောဂဆိုတာကိုတော့

အားလုံးနားလည်လက်ခံထားကြပါသည်။

ထိုမိန်းမကို မည်သူနှင့် ကိုယ်ဝန်ရခဲ့သလဲဆိုသည့် မေးခွန်းကိုလည်း

အကြိမ်ကြိမ် သွားရောက်မေးမြန်းခဲ့ပါသေးသည်။

သို့သော် တိပသော အဖြေတစ်စုံတစ်ရာကို မရကြပေ။

ညအချိန်မတော်တွင် လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး သူမကို အဝတ်တစ်ခုနှင့် အုပ်ကာ သားမယားပြုကျင့်သွားခဲ့သည်ဟုသာ အကြမ်းဖျင်း သိကြရ၏။

အကျဉ်းချုပ်သော် ထိုလူစိမ်းမိန်းမ၊ အရူးမ၊ စုန်းမ၏ ဗိုက်ကိစ္စသည် ဘဲဥအစရာမရသလို ဖြစ်နေလေတော့၏။

*

(၅)

ရွာအုပ်ချုပ်သူလူကြီးအိမ်ရှေ့တွင် ရွာသူ၊ ရွာသားအများအပြား စုရုံးရောက်ရှိနေကြ၏။ အကြောင်းက ထိုဗိုက်ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ ရွာလူကြီးမှ တစ်ရွာလုံးကို ဆင့်ခေါ်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အဟမ်း . . . အဟမ်း . . . အခု အားလုံးကို ခေါ်တွေ့ရတဲ့အကြောင်းကို အားလုံးလည်း သိရှိပြီး ဖြစ်မှာပါ။ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကိုလည်း တပ်အပ်မပြောနိုင်သေးပါဘူး . . .”

လူကြီးစကားကို နားထောင်နေကြသော ရွာသူရွာသားများ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ် ယောက်ကြည့်ပြီး တရားခံကို ခန့်မှန်းရှာဖွေနေကြ၏။

သို့ပေမဲ့ မည်သူမျှ မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အားလုံးက ပုံမှန်အတိုင်း ရွင်ပျပြီးကြည့်နေကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဒီပြဿနာက သိပ်အရေးမပါလှတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုဆိုပေမဲ့လည်း ဒီရွာမှာ ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုမို့ ရွာလူကြီးကျုပ်မှာ တာဝန်ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ ဒီပြဿနာက အပြုံးရွာမှာ ရှိနေကြတဲ့ လူတွေအားလုံးရဲ့

ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းကိုလည်း ထိခိုက်စေနိုင်ပါတယ် . . .”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်ဗျို့ . . .”

“တစ်စုံတစ်ယောက်လုပ်ရပ်ကြောင့် ကျန်တဲ့လူတွေပါ သိက္ခာကျတယ်”

ရွာသားနှစ်ဦးက လူကြီးစကားကို ထောက်ခံသမှု ပြုနေ၏ ။

“အဲဒီ တော့ လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျုပ်ပြောချင်တာကတော့ ဒီလူစိမ်းမိန်းမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆက်ဆံရေး ထူးခြားမှု ရှိတဲ့သူ . . . တစ်နည်းအားဖြင့် မသင်္ကာတဲ့လူရှိပါက အခုလို လူအများရှေ့မှာပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တင်ပြအကြံပြုဆွေးနွေးနိုင်ပါတယ်”

လူကြီးစကားအဆုံးမှာ ရွာသူရွာသားတွေ တဒင်္ဂ ဆူညံသွားကြသည်။ သူတို့အထင်ရှိရာကို အချင်းချင်း တီးတိုးပြောဆိုနေကြ၍ ဖြစ်၏ ။

“ဒါဆိုလည်း . . . မင်း ပြောလိုက်လေကွာ”

“တော်ကြာ ငါပြောတာမဟုတ်ရင် သူ့သိက္ခာကျသွားမှာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ငါတို့ကပါရောပြီး မဆီမဆိုင် အထင်ခံနေရမှာပေါ့ကွ၊ ရဲရဲသာ ထပြောလိုက်စမ်းပါ”

လူငယ်နှစ်ယောက် တီးတိုးငြင်းခုန်နေတာကို လူကြီးကြားသွားပြီး အားလုံးကို လက်ကာပြလိုက်၏ ။ ချက်ချင်းဆိုသလို အားလုံးလည်းငြိမ်သက်သွားကြ၏ ။ လူကြီးက . . .

“မောင်ရင်လေး . . . ပြောစရာရှိရင် ရဲရဲသာပြောပါ”

“ဟို . . . အဲဒါက”

လူငယ်လေးက ထင်မြင်ချက်သက်သက်မို့ မပြောရဲ ဖြစ်နေ၏ ။ သူငယ်ချင်းဖြစ်ဟန်တူသည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကတော့ ရဲရဲပြောပြဖို့

မျက်နှာရိပ်ပြနေ၏။

“ပြောပါ မောင်ရင်လေး၊ ဘာမသင်္ကာစရာ တွေ့လို့လဲ”

“သိပ်မသေချာတော့ မပြောတော့ပါဘူးဗျာ”

“ပြောသာ ပြောပါ၊ ဒါမှလည်း တရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်မှာပါ . . .
မဟုတ်ရင် အပြုံးရွာရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထာဝရထိခိုက်နေပါလိမ့်မယ်”

“ဟင် !”

လူငယ်လေးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ပီပီပြင်ပြင် အရင်ချ၏။ နောက် . . .
လူအုပ်ထဲမှာ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ရှိ လူတစ်ယောက်ကို ခဏကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ . . .

“ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီး ဖိုးလုံးကိုတော့ အဲဒီ မိန်းမကြီးအနားမှာမကြာခဏ တွေ့တွေ့နေရတယ်”

“ဟာ . . .”

အားလုံး၏ အကြည့်တွေက ဖိုးလုံးဆိုသူထံတွင် စုပုံကျရောက်နေခဲ့သည်။ သူ့မိန်းမ ဘုတ်ဆိုက . . .

“ဘုတ်ဆိုက . . . မဟုတ်ဘူးဟ၊ အရေးထဲ နင်ကတစ်မျိုး တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ”

ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ လက်ရှိအနေအထားအရ ကိုဖိုးလုံး အကျပ်ရိုက်သွားသည်။ လူအများရှေ့မှာမို့ ရှက်ရွံ့စိတ်နှင့်မျက်နှာလည်း ပူနေမိ၏။
သို့ဖြင့် . . .

“ဟိတ်ကောင် ကျော်ဇင်မိုး”

“ဗျာ . . .”

“ငါ့ကို အဲဒီ မိန်းမအနားမှာ မကြာခဏ တွေ့တယ်ဆိုတာက ငါက လူလူချင်း စာနာသနားလို့ စားစရာ၊ သောက်စရာတွေကြုံရင် ကြုံသလို ဝင်ပေးတာ။ ဒါနပြုတာကွ . . . မင်းစိတ်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“ဟုတ် . . . ကျွန်တော်ကလည်း လူကြီးက ပြောခိုင်းလို့ မြင်တာတွေ့တာကို တင်ပြတာပါ”

လူကြီးကတော့ အာရုံစိုက်နားထောင်နေ၏ ။

“အေး . . . မင်းလို တင်ပြကြေးဆို . . . ဟိုကောင် မျိုးကိုတို့၊ စိန်ဝင်းမော်တို့အုပ်စုလည်း အဲဒီ မိန်းမနားမှာ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေကြတာပဲလေ”

“ဟုတ်တယ် . . . ကိုဖိုးလုံးပြောတာကို ကျွန်တော်လည်း လက်ခံတယ်။ ဒီကောင်တွေအုပ် စုကို ကျွန်တော်လည်း တွေ့ဖူးတယ်”

ဝင်းမော်ဦးအမည်ရ လူငယ်တစ်ဦး၏ ထပ်ဆင့်ထောက်ခံမှုကြောင့် ကိုဖိုးလုံး အသက်ရှူချောင်သွား၏ ။ သို့သော် . . .

“ဟာဗျာ . . . ကျုပ်တို့က သူ့ကို ပျော်စေပျက်စေ နောက်ပြောင်ရုံပါပဲဗျာ”

“မျိုးကို ပြောတာဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဒီလိုယုတ်ညံ့တဲ့စိတ်သဘောထားမျိုး မရှိပါဘူး။ ဟိတ်ကောင် . . . ဝင်းမော်ဦး မင်းသာ မိန်းမသေသွားတာကြာလို့ မကြံကောင်း တာကို ကြံတာမို့လား”

“ဘာကွ !”

“မင်းသာ တဏှာရူး”

“ကဲကွာ!”

“ဟာ . . .”

“ဟင် . . .”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းအဆင့်မှ လက်ပါ ပါလာကြသဖြင့် ရွာလူကြီးမှာ အချိန်မီ ဟန့်တားလိုက်ရသည်။

“အားလုံးတော်ပြီ ... ငြိမ်နေကြစမ်း”

လူကြီးအသံကြောင့် ငြိမ်သက်သွားကြ၏။ သို့ပေမဲ့တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အကြည့်တွေက ရန်လိုမှန်းထားမှုတို့ အပြည့်နှင့်ဖြစ်၏။

“ဘယ်နှယ့်ကွာ ... ပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ ဆွေးနွေးနိုင်ပါတယ် ... ဟွန့် !... မပြောလိုက်ချင်ဘူး ... ဒီရွာမှာ ရန်ဖြစ်ဖို့ နေနေသာသာ ဘယ်တုန်းကများ စကားမာမာ ပြောခဲ့ကြလို့လဲ”

အိမ်ထောင်ရှင်မိန်းမအချို့ကလည်း မိမိယောက်ျားဖြစ်သူတို့ကို မလုံသလို အသာတိုးတိုး ကြိတ်ကြိတ် မေးမြန်းနေကြပုံရ၏။

လူကြီးက ...

“ကဲ ... ငါ လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အမိန့်ထုတ်မယ်၊ ဒီတရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်သူ ဖြစ်စေ ... သေချာတဲ့ သတင်းအကြံပေးနိုင်သူဖြစ်စေ ငါ့ကို လာတင်ပြပါ။ တရားခံကို ဖမ်းမိဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပါက ဆုငွေ ရွှေစ ၁၀၀ ကို ဆုချချီးမြှင့်မယ်။ ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပါပဲ ... ကဲ ... အားလုံးပဲ ပြန်နိုင်ကြပါပြီ . . .”

လူအများ သက်ဆိုင်ရာအိမ်သို့ ... သက်ဆိုင်ရာလမ်း အသီးသီးမှ သက်ဆိုင်ရာ အပေါင်းအဖော်အချို့နှင့် ပြန်သွားကြသည်။

လူကြီးကတော့ ဤပြဿနာအတွက် ခေါင်းကိုသာ သွင်သွင်ကုတ်ရင်း ကျန်ခဲ့လေ၏။

(၆)

ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှစ၍ အပြုံးရွာကလေးသည် တစ်စတစ်စနှင့် သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲလာခဲ့လေ၏။

သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းသော်လည်းကောင်း . . .။

ချစ်သူနှစ်ဦးကြားတွင်သော်လည်းကောင်း . . .။

မိသားစုတစ်စုတွင်သော်လည်းကောင်း . . .။

လူအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုတွင်သော်လည်းကောင်း . . .။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့ပြီး

သံသယစိတ်များဖြစ်တည်လာခဲ့ပါက တစ်စုံတစ်ရာကောင်းမွန်မှုကို မဖြစ်တည်နိုင်တော့ပါပေ။

အချင်းချင်း ယိုးစွပ်တတ်လာ၏။ သံသယ ဝင်တတ်လာ၏။

“ကိုယ့် အထင်မခံရပြီးရော” ဆိုသည့် သဘောနှင့် အခြားသူတို့ကို ပုတ်ခတ်စောင်းပါး ပြောဆိုလာကြ၏။

ပြန်ကြားရ၍ မခံနိုင်၊ မကျေနပ်သောသူများနှင့်

ပြဿနာများပေါက်ဖွားလာခဲ့၏။ အမုန်းတရားများ ကြီးထွားလာခဲ့၏။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လိုသော အတ္တစိတ်တို့ သန္ဓေတည်လာခဲ့၏။

ရွာလူကြီး မက်လုံးပေးထားခဲ့သော ရွှေဆ ၁၀၀ ကြောင့်လည်း

အလိုလောဘကြီးသူတို့က မဟုတ်မမှန် သတင်းပေးလာမှုတို့ကြောင့်လည်း ပြဿနာက ပိုမိုကြီးကျယ် တောက်လောင်လာခဲ့၏။

ယခုတွင်မူ . . .

အပြုံးရွာကလေးတွင် အရင်လို ရင်းနှီးဖော်ရွေမှုတို့ကို ပေါပေါများများ
မမြင်မတွေ့ရတော့ချေ။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လမ်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ရင်တောင်
နှုတ်ဆက်ဖော်မရကြတော့။ အပြုံးအရယ်ဆိုသည်တို့ကလည်း
အဓိပ္ပာယ်ကွဲလွဲလာခဲ့ရ၏ ။

ပြုံးပြသော်ငြားလည်း အပြုံးက မပီပြင်။ ခန့်တဲ့တဲ့အပြုံး၊
သရော်အပြုံးတို့ကိုသာ တွေ့နေရ၏ ။ သို့ဖြင့် အပြုံးရွာကလေးသည်
ပျော်စရာမကောင်းတော့ဘဲ ခြောက်သွေ့စိတ်ပျက်ဖွယ် ဖြစ်လာခဲ့၏ ။

*

ထို့ကြောင့် . . .

ကြီးမားသော ယုံမှားသံသယစိတ်သည်

များစွာ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်း၏ ။

သံသယစိတ်တွင် . . .

ပျက်စီးယုတ်လျော့မှုတို့ သိပ်သည်းမှုများစွာ

ပါဝင်ပျော်ဝင်နေလေ၏ ။

*